

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupen JUDr. Igorem Honusem, advokátem se sídlem Sokolská 21, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2009, č. j. 58 Ca 20/2006 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Igora Honuse **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2009, č. j. 58 Ca 20/2006 – 61, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 26. 7. 2006, č. j. MSK 125303/2006, sp. zn. DSH/29072/2006/Lip, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy, ze dne 17. 5. 2006, č. j. OD/1/8946/06/SŘ-LZ, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že v daném případě bylo skutkově prokázáno to, že stěžovatel řídil svůj osobní automobil zn. Škoda Favorit 135L SPZ X dne 1. 3. 2006

ve 12.10 hod. na ulici Místecké v Ostravě – Vítkovicích, kde byl kontrolován hlídkou Policie České republiky. Ta je ve smyslu ust. § 36 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích) oprávněná v rámci dohledu na bezpečnost silničního provozu kontrolovat mimo jiné i technický stav silničních vozidel v provozu na pozemních komunikacích. Bylo zjištěno, že stěžovatelovo vozidlo bylo naposledy přistaveno k technické prohlídce dne 7. 2. 2005, což stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení nepopíral. Stěžovatel tedy neprokázal při kontrole technickou způsobilost svého vozidla k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a podle § 38 odst. 1 písm. a) citovaného zákona nesměl z tohoto důvodu své vozidlo provozovat. Za této situace se krajský soud ztotožnil se závěrem a právním názorem krajského úřadu, že stěžovatel porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., protože byl nedůvodně trestán za to, že údajně porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Toto ustanovení nařizuje použít vozidlo co splňuje technické podmínky podle zvláštního právního předpisu, který byl zrušen. Technické podmínky upravuje řada zákonů, takže není zcela zřejmé, na jaký zákon se odkazuje. Nelze souhlasit s krajským úřadem, že zrušený zákon je nahrazen zákonem o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, když každý z těchto zákonů se jmenuje jinak. Taktéž nelze zaměňovat technické podmínky s administrativními či jinými podmínkami či dokonce celým zákonem o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích nehovoří o tom, že řidič musí splnit celý zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, hovoří se zde pouze o technických podmínkách. Oba uvedené zákony však nedefinují, co jsou technické podmínky. Stěžovatel měl platnou technickou prohlídku, protože technická prohlídka platí stále, dokud nebude provedena jiná, která ji nahradí. Zákon nezná termín propadlá technická prohlídka. Stěžovatelovo osvědčení o technické kontrole tak nepozbylo platnosti. Vyznačené datum na známce a v dokumentech nijak neovlivňuje technickou podmínku ani způsobilost vozidla. Navíc technickou prohlídku může podle ust. § 47 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích provádět každý, tedy i stěžovatel, který sdělil soudu, že prováděl technickou prohlídku, ale krajský soud se s touto námitkou nevyrovnal. Stěžovatel dále namítal, že ust. § 89 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích sděluje jasně, kdy může být někdo za porušení tohoto zákona sankcionován, a to pouze po účinnosti tohoto zákona. Toto stěžovatel ústně sdělil jako námitku, ale krajský soud se s tímto opět nijak nevypořádal. Trestat podle tohoto zákona by bylo možné teprve při opravě citovaného ustanovení a to tak, že se zde vloží slovo „nabytí“ účinnosti. Krajský soud se nevypořádal ani s námitkami, které se týkaly vedení správního řízení, kdy nebylo možno vyslechnou hlavní svědky. Důkazy o údajném přestupku byly pořízeny v rozporu se zákonem a tudíž soud ani správní orgán k takto pořízeným důkazům neměl přihlížet. Stěžovatel byl zastaven v místě, kde blokoval provoz hromadné dopravy a kde bylo zakázáno zastavení i stání a kde byla dopravní značka „Vyhrazený jízdní pruh pro autobusy“. Taktéž stěžovatel

neměl možnost být přítomen výslechu údajného svědka - policisty, protože svědek byl mimo území České republiky a nebyl tak k dispozici. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e), poruší zvláštní zákon.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Podle ust. § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem. Podle § 38 odst. 1 písm. a) a e) citovaného zákona provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu, a dále které nemá platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 1. 3. 2006 ve 12:10 hod. na ul. Místecká v Ostravě - Vítkovicích, poblíže autobusové zastávky MHD „Kolonie Jeremenko“ řídil svůj osobní automobil zn. Škoda Favorit 135 L SPZ X, kde byl zastaven hlídkou Policie České republiky - Dopravního inspektorátu v Ostravě. Policisté provedli kontrolu technického stavu vozidla, při které bylo zjistili, že toto vozidlo nemá platnou technickou kontrolu a měření emisí. Podle výpisu z registru motorových vozidel a protokolu č. 05-02-225 o pravidelné technické prohlídce pravidelná prohlídka technického stavu vozidla a měření emisí byla naposledy provedena dne 7. 2. 2005. Podle fotodokumentace vozidla při kontrole bylo měření emisí platné do února 2006 a stejně tak k tomuto datu byla platná i technická prohlídka. Z registru motorových vozidel a protokolu č. 05-02-225 o pravidelné technické prohlídce pak vyplývá, že a příští pravidelná technická prohlídka měla být provedena v termínu do 7. 2. 2006.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně, přičemž správnost zjištění skutkového stěžovatel ani nezpochybňoval, takže závěr správních orgánů i krajského soudu, že stěžovatel porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, je v souladu se zákonem. Stěžovatelova námitka, že si mohl technickou prohlídku vozidla provést sám, což také učinil, nemá žádnou relevanci, protože to, kdo je oprávněn k provádění technické kontroly vyplývá z ust. § 48 a § 54 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Totéž platí o stížní námitce, že technická

prohlídka platí tak dlouho, dokud není provedena další, protože v ust. § 40 citovaného zákona je stanovena povinnost provozovatele vozidla v určených lhůtách přistavit vozidlo k prohlídce.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu ve věci) 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu